

ขยะพิษ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๕

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม(วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ ตั้งใจฟังธรรม เพราะสังขธรรมที่เกิดขึ้นจากเราคิดเอาเองมันเป็นกิเลสใจ ทั้งๆ ที่สื่อสารธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาคิดเอาเองเห็นเองนั้นนะเราเอาตัวเราเข้าไปบวกด้วย เอาตัวเราเข้าไปบวก ในตัวเรานั้นมันมีกิเลสตัดหาความทะยานอยากด้วย ทั้งๆ ที่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสะอาดบริสุทธิ์นะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะหรือสัตว์ขันธ์สัตว์นะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าผู้ใดประพฤติปฏิบัติถึงที่สุดแห่งทุกข์ ผู้นั้นจะพ้นจากทุกข์ พ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐมาก

แต่เวลาเราศึกษาๆ ด้วยตัวตนของเรา ด้วยกิเลสตัดหาความทะยานอยากของเรา แล้วเราคิดจินตนาการของเรา ขณะคิดจินตนาการของเรา เรายังมีศรัทธามีความเชื่อมาบวชเป็นพระนะ บวชเป็นพระเพราะเรามีความหวังใจ เรามีความหวังว่าถ้าเราประพฤติปฏิบัติขึ้นไป เราจะรู้ธรรมเห็นธรรมอย่างนั้นบ้าง ถ้าเราปฏิบัติไปรู้ธรรมเห็นธรรมอย่างนั้นบ้าง เป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันติทูลิโก มันเป็นจากเนื้อของใจ มันเป็นจากภายในนะ

แต่ขณะนี้เวลาเราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เราเกิดมาอวิชชาพาเกิดใจ อวิชชาเป็นเจ้าวัฏจักร อวิชชาเป็นเจ้าของหัวใจ อวิชชาปกคลุมหัวใจนี้ไว้ แล้วศึกษาๆ ด้วยอวิชชาความไม่รู้จริงใจ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจริง แต่เราศึกษาจากอวิชชา จากความไม่รู้จริงของเรา มันเลยขัดแย้งกันใจ เวลาขัดแย้งกัน เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาะมันเลยตะมันเลยถิบ มันเลยตะมันถิบเพราะมันขัดแย้งกัน มันล้งเลสงสัย มันไม่แน่ใจ มันเข้าใจไม่ได้ใจ เราถึงมีความทุกข์ความยากกันอยู่ที่นี่ไง ประพฤติปฏิบัติแล้วลุ่มๆ ดอนๆ ประพฤติปฏิบัติแล้วทำไมมันไม่เป็น

จริงเป็นจังกับเราสักทีหนึ่ง ถ้าประพฤติกปฏิบัติเป็นจริงเป็นจังสักที นี่ย้อนกลับไป ย้อนกลับไปที
เริ่มต้นไง

เริ่มต้นคือว่า การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้าไม่มีการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ มัน
สะอาดบริสุทธิ์ของมัน ไม่มีสิ่งใดของมันขึ้นมา ถ้ามีการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เพราะมันเป็น
สิ่งมีชีวิตไง สิ่งมีชีวิตเกิดขึ้น สิ่งมีชีวิตมีการขัดแย้งกัน สิ่งมีชีวิตต่างกัน เป็นอาหารกัน สิ่งในโลกถ้า
ไม่มีศาสนา มันร้อนเป็นไฟเป็นไฟไหม เหมือนสัตว์

สัตว์เห็นไหม คุณ มันกัดมันฉีกกัน มันเป็นอาหารต่อกัน มันล่าต่อกัน นี่มันเป็นธรรมชาติ
ไง เวลาเราเห็นสัตว์นะ ในป่าในเขา สัตว์มันล่าอาหารของมันนะ มันก็น่าสังเวชใจ แต่เราก็ทำใจ
ของเราได้ว่ามันเป็นธรรมชาติ มันเป็นสัจจะความจริงอย่างนั้น ถ้าไม่มีธรรมะขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่มีการเห็นใจกัน ไม่มีศีลธรรมในใจ ไม่มีการเห็นคุณงามความดีในใจ
มันไม่เอื้อเพื่อเอื้อแผ่ต่อกันไง

ถ้ามันไม่มีความเอื้อเพื่อเอื้อแผ่ต่อกัน มันก็เหมือนสัตว์นั่นแหละ เวลาสัตว์มันขัดมันแย้งกัน
เวลาสัตว์นักล่า พวกเสือพวกสางเวลามันมีลูกมีเต้าของมัน มันรักของมันนะ มันดูแลของมัน มัน
ปกป้องของมัน แต่เวลามันโตขึ้นมาแล้ว เวลาโตขึ้นมาแล้วนะ มันไล่ลูกมันให้ไปหาดินแดน
กันเอง ให้ไปหาที่ถิ่นของตน เพื่อเป็นนักล่ารุ่นต่อไป คือให้แสวงหาอาหารเอง ถ้าแสวงหา
อาหารเอง มันก็ต้องฝึกฝนของมัน ต้องพยายามหาอาหารของมันให้ได้ เห็นไหม มันรักของมัน
นะ แม่ของมันก็รักลูกของมันโดยธรรมชาติของมัน แต่เวลาโตขึ้นมาแล้วมันจะเลี้ยงดูต่อไปมัน
ไม่ได้ แล้วมันเป็นธรรมชาติของสัตว์ สัตว์ถ้ามันเป็นรุ่นต่อไปมันจะผสมพันธุ์กันต่อไป มัน
สืบพันธุ์กันต่อไป เพื่อผสมพันธุ์ต่อไป

นี่ไง เวลารักมันก็รักของมันนะ มันก็หวงแหนของมันนะ มันก็ปกป้องคุ้มครองของมัน
เวลาโตขึ้นมาแล้ว มันฝึกหัดให้ล่าเป็น แล้วมันก็ผลัดออกไป ให้ไปล่าเอง ให้ไปหาเอง นี่พูดถึงว่า
มันเป็นแม่เป็นลูกกันมันก็คุ้มครองดูแลกัน เวลาโตขึ้นมาแล้วมันต้องแยกจากกันเป็นเรื่อง
ธรรมดา มันต้องไปหาอยู่หากินกันเอง นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันไม่มีศีลธรรมในหัวใจ มันก็ล่ากัน
อยู่อย่างนั้นแหละ มันก็ทำลายกันอยู่อย่างนั้น นั่นเป็นเรื่องของสัตว์

เราเป็นพระ เราभवเป็นพระปฏิบัติ เวลาเราจะรูดงค์กันเข้าป่าเข้าเขาไป เราไม่ได้เข้าป่าเข้าเขาไปเป็นแบบนั้น เราเป็นมนุษย์สัตว์ประเสริฐ สัตว์ประเสริฐผู้มีสมอง ผู้ที่ทำอะไรได้ มนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐ แล้วสัตว์ประเสริฐนี้ ในบรรดาสัตว์สองเท้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด ประเสริฐที่ไหน ประเสริฐเพราะในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกแสวงหา ปัญจวัคคีย์ก็อยากได้ออยากดีอยากมีคน ชี้นำทาง นี่เขาพยากรณ์ไว้แล้วว่าเจ้าชายสิทธัตถะจะตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อุบัติจากอุปลัมภ์คำขู่นั้นนะเพื่อต้องการนี้ไง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกแสวงหา การที่แสวงหา นั้น พอมนุษย์เกิดมามนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐ พอสัตว์ประเสริฐเกิดมาแล้ว เกิดมาด้วยอำนาจบาปกรรม เพราะสร้างสมบุญญาธิการมาขนาดนั้น มาแสวงหาสังฆธรรม นี่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่บัญญัติไว้ในพระไตรปิฎก ที่เราศึกษาๆ กันอยู่นี้ เขาศึกษาๆ มา ศึกษามาเป็นปริยัติ ศึกษาเป็นทฤษฎี ศึกษาเป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ใช่ของเรา ศึกษาเป็นความจำ ความจำเป็นของชั่วคราว ถ้าเรามีศรัทธามีความเชื่อ เราก็ยังอยู่ในร่องในรอย

แต่ถ้ากิเลสมันสิ้นฝั่ง ใสนั้นก็ไม่สำคัญ ใสนี้ก็ไม่สำคัญ ไม่มีอะไรสำคัญสักอย่างหนึ่งเลย กิเลสตัดหาความทะยานอยากในใจเราสำคัญที่สุด ความสะดวกสบายของเราสำคัญที่สุด ตัวตนของเราสำคัญที่สุด แล้วพอสำคัญที่สุดเข้ามาแสวงหาเรื่องสิ่งใด แสวงหาเข้ามา นี้ เข้ามาในพุทธศาสนาเข้ามาเป็นที่เชิดชูของสังคม สังคมก็ยอมบูชา เขาหวังพึ่งหวังพึ่งกับเราไง แล้วตัวเราๆ พึ่งตัวเราเองได้ไหม ตัวเราเราพึ่งตัวเราไม่ได้เพราะอะไร เพราะกิเลสตัดหาความทะยานอยากมันบีบคั้นอยู่ในหัวใจไง นี่หน้าชื่นอกตรม หน้าก็มีความสุขความสดชื่นกันนะ ในหัวใจมันบีบคั้นทั้งนั้นนะ ถ้าในหัวใจมันบีบคั้นนี้

ถ้าเราจะเอาจริงเอาจังกับเรา ถ้าเอาจริงนะเราทำของเราให้ได้ ถ้าทำของเราได้นะ ถ้าทำของเราได้มันเป็นปัจจัยตัดตั้ง เป็นสันทิฏฐิโก เพราะมันสุขจากภายใน ถ้ามันมีความสุขจากภายใน สุขจากการเห็นโทษของกิเลส ถ้าเห็นโทษของกิเลส นั้น กิเลสอย่างนี้ไม่มีใครต้องการ เราเองก็ไม่ต้องการ นั่นนะกิเลสในหัวใจของเรา ก็ไม่ต้องการ กิเลสในหัวใจของใคร ทุกคนก็ไม่มีใครต้องการทั้งนั้น

เว้นไว้แต่ไอ้คนหน้าด้าน ไอ้คนที่มันหน้าด้านมันก็รู้ๆ อยู่นะ ว่ามันนะเป็นกิเลสตัดหาความทะยานอยาก แต่มันสวมรอยไป มันบังเงาไป มันทำออกอ่อนใจ ไอ้พวกหน้าด้าน พวกหน้าด้านเขาไม่มีสามัญสำนึก พอมีสำนึกเขาจะประพฤติปฏิบัติยังไง

ไอ้พวกเรานี้พวกเรามีเจตนาของเรา เราจะกระทำของเรา เราผิดบางไป เวลาไปกราบครูบาอาจารย์ท่านบอกว่า พระเราผิดบางนักนะ แค่ว่าแต่เดี๋ยวมันขาดจากพระๆ นะ ผิดหนังของพระนี่เบาบางมาก เพราะกรรมวินัยพระพุทธเจ้าบัญญัติไว้แล้ว ถ้าบัญญัติไว้แล้วเราทำสิ่งใดที่มันผิดพลาดไปมันเป็นอาบัตินะ มันเป็นอาบัติเห็นไหม แล้วถ้ามันทำสิ่งใดหนักหน่วงเกินไป มันขาดจากการเป็นภิกษุ ขาดจากการเป็นพระเลย นี่เป็นพระผิดบาง ถ้าพระผิดบางแล้วมันก็ต้องมีสติมีปัญญา ต้องมีสามัญสำนึกของเรา รักษาตัวตนของเรา รักษาเราเห็นใหม่ นี่พระผิดบาง ถ้าพระผิดบางมันก็มีความละเอียดกับใจใจ ถ้ามีความละเอียดกับใจ เห็นใหม่ เราแสวงหาสังคมที่ดี แสวงหาครูบาอาจารย์ที่ดี ถ้าแสวงหาหมู่คณะนะ เห็นใหม่ สัปปายะ ๔ หมู่คณะเป็นสัปปายะ หมู่คณะที่ดี

ที่ดีคืออะไรละ เห็นใหม่ นี่เพื่อนแท้ เพื่อนแท้ละ เวลาเขาดูแลนะ ขนาดที่เราผิดพลาดไปนะ เขาค่อยแก้ค่อยไขให้ ไม่ใช่เพื่อนเทียม คนเทียมมิตร คนเทียมมิตรนะหน้าไหว้หลังหลอก ต่อหน้ามันก็ดีทั้งนั้นนะ ลับหลังนะมันเอาโรคเอาเปรียบ นี่เพื่อนแท้กับเพื่อนเทียม

ในหมู่คณะขอให้มียุทธแท้ ถ้าเพื่อนแท้ขึ้นมาเห็นใหม่ มันเห็นน้ำใจต่อกัน ถ้ามีน้ำใจต่อกัน มีความเห็นต่อกันนะ มันเป็นสัปปายะ กิดคูสิ เราไปอยู่ที่ไหนก็แล้วแต่ถ้ามันอุ่นใจ มันอุ่นใจมันสบายใจนะ การปฏิบัติมันก็ง่ายใจใหม่ ถ้าไปอยู่ที่ไหนมีแต่ความหวาดระแวงไปหมดเลย ทำสิ่งใดก็ไม่ได้เลย มันระแวงไปหมดเลยนี้ มันจะไปนั่งสมาธิอะไร มันจะปฏิบัติยังไง

ฉะนั้น เวลาครูบาอาจารย์ท่านบอกอยู่กับหลวงปู่มันนะ กลัวก็กลัวมากๆ ทั้งกลัวทั้งเคารพบูชา กลัวอะไร กลัวก็กลัวกิเลสของเราไป กิเลสของเรานะมันค้ำครั้นของเรา แม้แต่ตัวของเราเองมันก็ทำลายอยู่ตลอดเวลา แล้วกิดคูสิ จะเอาสิ่งที่แสดงออกจะไปปายท่านหรือ แล้วนี่ไง กลัวก็กลัวท่านมาก เวลาเคารพๆ เพราะอะไร เคารพเพราะกิเลสมันร้ายกาจขนาดนี้ กิเลสในหัวใจของเรานะมันก็ทิ่มแทงขนาดนี้ ทำไมท่านผ่านพ้นไปได้ยังไง เพราะท่านผ่านพ้นของท่าน

ไปได้แล้ว ท่านถึงรู้จักเล่ห์เหลี่ยมของมัน เล่ห์กลของกิเลสนะ กิเลสเป็นสิ่งที่น่าขยะแขยง สิ่งที่น่าขยะแขยง

คุณ ขยะพิษ ขยะที่เขาทิ้งไปแล้วนั่นนะเป็นขยะปรกตินะ เขาก็ไม่ต้องการมันอยู่แล้ว หมักหมมไว้มันก็เน่ามันก็เหม็น ขยะพิษนะ ขยะตามโรงพยาบาลนี่มันมีเชื้อโรค นี่มันเป็นพิษนะ ถ้าขยะเป็นพิษเวลาเขากำจัดเขาก็ต้องกำจัดด้วยวิธีการพิเศษ เขาต้องเผา เขาต้องทำลายมันด้วยไม่ให้เชื้อโรคมันออกไประบาดถึงคนอื่น

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่เป็นพิษนะทางโลกเขายังรังเกียจ เขายังรู้จักกำจัดมัน แล้วมันอยู่ในใจของเราเนะ มันทำลายไปหมด มันทำลายไปหมด นี่แล้วทำลายไปหมดนะ คนที่สติปัญญามันอ่อนด้อย มันก็คิดว่าสิ่งนั้นไม่มีใครรู้เท่า ไม่รู้เท่า เพราะครูบาอาจารย์เิง คุณ เวลาหลวงตาท่านบอกว่าอยู่กับหลวงปู่มันนะ ทั้งกลัว กลัวก็กลัวมากๆ เลย แต่เคารพก็เคารพมากๆ เลย ท่านทั้งกลัวทั้งเคารพทั้งรักทั้งทุกอย่างเลย นั่นเป็นครูบาอาจารย์ที่ดีเห็นไหม แล้วขยะพิษในใจของเราเนะท่านกำจัดยังไง ท่านกำจัดความเป็นพิษในใจของท่าน ท่านกำจัดของท่านยังไง ก็ท่านกำจัดของท่าน ท่านถึงเห็นโทษของมันเิง เพราะท่านเห็นโทษของมัน ท่านถึงเป็นครูบาอาจารย์ของเราเิง ถึงชี้หน้าเราให้ประพฤติปฏิบัติเิง

เราเป็นพระนะ เป็นนักรบ ถ้าเป็นนักรบมันก็ต้องรบอย่างนี้ ถ้าเป็นนักรบเห็นไหม คุณ ในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เมตตาต่อกัน ให้มีน้ำใจต่อกันนะ การทำลายกัน การเบียดเบียนกัน ท่านติเตียนมาก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ภิกษุ ถ้าเป็นผู้ให้กันไม่ได้ เป็นผู้ชี้หน้ากันไม่ได้ ไม่ถือว่าเป็นภิกษุ” ความเป็นพระ ความเป็นพระเราเนะ ถ้าเราไม่มีน้ำใจต่อกัน ไม่มีน้ำใจต่อสัตว์โลก มันเป็นพระได้ยังไง ความเป็นพระมันก็ต้องมีน้ำใจต่อกัน ถ้ามีน้ำใจต่อกัน มีการดูแลกัน มีการรักษากันนะ ที่ไหนมันก็อบอุ่น มันก็ไม่หวาดไม่ระแวง สิ่งที่มีมันเป็นไปไม่ได้เพราะมันมีความหวาดระแวงนี้แหละ มันทำให้การประพฤติปฏิบัติมันก้าวไปไม่ได้ มันทำไม่ได้

แล้วมันทำไม่ได้เพราะเราก็ไม่เห็นของเรา แล้วไม่เห็นของเราฯ ยังคิดอีกนะว่าคนอื่นจะไม่รู้ ความไม่รู้ของเราเนะ คนเรารู้หน้าไม่รู้ใจ รู้หน้า เห็นหน้ากันเราเข้าใจได้ แต่น้ำใจเขาความคิดเขา เรารู้ไม่ได้ แต่คนอยู่ด้วยกัน สัตว์ เราจะรู้ได้ต่อเมื่ออยู่ใกล้เคียงกันนะ คนอยู่ด้วยกันจะรู้เลยว่า

ศีลของใครปรกติบริสุทธิ์ไหม ศีลของใครขาดตกบกพร่องไหม แล้วพอมีขาดตกบกพร่องขึ้นมา นะ ถ้าคนคนนั้น ถ้าเขาเป็นภิกษุด้วยกัน มีความสัมพันธ์กันและกัน เขาต้องปลงอาบัติของเขา เขาต้องรักษาของเรา ถ้ารักษาของเขา เรามีศีลเสมอกัน มีความเป็นอยู่เสมอกัน เราก็อยู่ด้วยกัน ร่วมเย็นเป็นสุข แต่ถ้าเขาหน้าด้าน เขาไม่ยอมรับ พอไม่ยอมรับมันมีการตะเบง พอมีการตะเบง มันก็ทำให้รังเกียจกัน ความรังเกียจกันนะมันอยู่ด้วยกันไม่ได้ มันก็ต้องแยกกันไป ถ้ามันเป็นหมู่ คณะขึ้นมามันแยกกันเป็นคณะ พอเริ่มจะเป็นคณะมันก็เป็นนิกาย ความแตกแยกมันแตกแยกจากความเห็นไม่เหมือนกันไง ถ้ามันเห็นเหมือนกัน สิ่งใดที่มันขัดมันแย้งเราจะตีตนไปเองว่า..เรารู้ คนอื่นไม่รู้

ใครๆ ก็รู้ ศีลมันอยู่ด้วยกันมันเห็นหมดคนนะ อยู่ด้วยกันๆ ศีลนะ ศีลนี้คนอยู่ใกล้ชิดกัน มันจะไม่รู้ได้อย่างไร อยู่ด้วยกันทุกวันๆ เห็นทุกวันนะ ความลับไม่มีในโลกหรอก ยิ่งแสดงธรรมๆ ออกมานะ ธรรมต่อเมื่อเวลาแสดงออกมา ศีลจะรู้ได้ต่อเมื่ออยู่ด้วยกันนานๆ จะเห็นหมดคนนะ ธรรมจะรู้ได้ต่อเมื่อแสดงออก มันเป็นธรรมหรือมันเป็นกิเลส ถ้ามันเป็นธรรมๆ มาจากไหน ธรรมอะไร นี่ธรรมของกูหรือธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าธรรมของกูก็ธรรมของกิเลสไง ก็ความพอใจของตนก็ของกูนะ ของกูก็ตัวตนของกูนะ ของกูก็อ้างธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อ้าง อ้าง อ้างธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย แล้วเวลาบอกว่ามันมาจากไหน ก็มาจากพระไตรปิฎกไง มาจากธรรมวินัย มาจากตัวศาสนาไหน นี่มันอ้างไง เพราะมันไม่ใช่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ถ้าเป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันเกิดขึ้นมาได้ยังไง ถ้าธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดูขยะพิษ ขยะพิษที่เขารังเกียจกันนะ เขารังเกียจกันรังเกียจเพราะอะไรล่ะ รังเกียจกันเพราะมันเป็นเชื้อโรค กว่าเขาจะตัดทิ้งมานั้นนะ ไอ้เจ้าของมันตายแล้ว คนเรานะ เนื้อพิษสารพิษที่เขาตัดออกมาจากคนไข้เนะ เจ้าของตายแล้วถึงตัดทิ้งมา แล้วตัดทิ้งมาแล้วนี่ มันก็จะไปแพร่เชื้อให้คนอื่น

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าธรรมของกู ธรรมของกู กิเลสทั้งนั้นนะ ถ้ากิเลสมันแสดงออกมา กิเลส มันก็ฆ่าคนคนนั้นแล้ว ถ้ามันฆ่าคนคนนั้นแล้วเพราะอะไร เพราะมันไม่เคารพธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่มันเป็นจริงหรือไม่เป็นจริง ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมามันเป็นเพราะอะไร ถ้ามันเป็นเพราะอะไรนี้ ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล ใจดวงใดก็

แล้วแต่ ไม่มีมรรคไม่มีศีลไม่มีสมาธิไม่มีปัญญา แล้วปัญญาที่มันเกิดขึ้น ถ้ามันเกิดขึ้นคนที่มีสติ มีปัญญา เห็นไหม สุตตมยปัญญา จินตมยปัญญา ภาวนามยปัญญา ถ้าภาวนามยปัญญามันเกิดขึ้นมาได้นะ มันเกิดขึ้นมาได้มันต้องมีศีล ต้องมีสมาธิ

คำว่าสมาธิเนะมันก็รู้เท่าตัวตนของตน ถ้าเกิดภาวนามยปัญญาขึ้นมาเนะ มันเกิดความสุขนะ แม้แต่สมาธิเนะ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี แล้วถ้าปัญญามันเกิดขึ้นเนะ โอ้อโฮ มันเกิดขึ้นแต่ละรอบเนะ มันพิจารณาของมันแล้วมันปล่อยวางของมัน คุณติ คนคนหนึ่งได้แต่ชื่อมัน รู้จักแต่ชื่อของมันเนะ นี่คนนี่เนะเป็นผู้ร้าย เป็นผู้ที่ทำลายคน แต่เราไม่เคยเห็นตัวมันเลย แต่วันใดวันหนึ่งเราไปเห็นตัว โอ้อโฮ..นี่หรือมหาโจร มหาโจรเป็นอย่างนี้หรือ ได้เห็นหน้าแล้ววันนี้ไง

นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันเป็นสมาธิขึ้นมา ถ้ามันไปเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง มันได้ไปเห็นตัวตนของมัน มันได้พิจารณามัน เวลาปัญญามันเกิดขึ้นๆ เห็นไหม นี่ไง ถ้าเป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันจะเป็นแบบนี้ ถ้ามันเป็นแบบนี้ขึ้นมาแล้วเนะ นี่ไงที่ว่าเวลาครูบาอาจารย์ท่านอยู่กับหลวงปู่มันเนะทั้งกล้าทั้งกลัว ทั้งกล้าทั้งกลัว เวลาท่านกำจัดกิเลสตัดหาความทะยานอยากในใจของท่าน ท่านทำอย่างไร นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราปฏิบัติเข้าไปเนะ พอเราไปเห็นตัวมันเท่านั้นเนะ มันจะเกิดจากสติ เกิดจากสมาธิ เกิดจากสติ ปัญฐาน ๔ ถ้ามันมีสติมีปัญญาไปรู้ไปเห็นเข้ามันถึงจะเกิดปัญญา ถ้ามันเกิดปัญญา นี่ไง ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ถ้าธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ที่กระทำนั้นเนะมันทุกข์ยากแก่ไหน ทุกข์ยากต้องมีข้อวัตรปฏิบัติ ต้องรักษาใจของตน ถ้าใจของตนไม่มีความสามารถรักษาได้ มันไม่เกิดความตั้งมั่น ถ้าไม่มีความตั้งมั่นขึ้นมาเนะมันจะไปรู้ไปเห็นได้ยังไง ความจะไปรู้ไปเห็นนั้นเนะ การกระทำอันนั้นเนะ นี่ไง หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์เราที่ท่านปฏิบัติแล้วท่านมีหลักมีเกณฑ์ของท่าน เพราะท่านได้กระทำของท่าน พอมีการกระทำอย่างนั้น ท่านทำของท่านเห็นไหม นี่มันต้องมีเนะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้ามันเป็นปัจจัยจัดตั้งเป็นสันตสิทฺฐิโก มันเป็นเฉพาะในใจดวงนั้น ถ้าใจดวงนั้นมันรู้มันเห็นอย่างนั้นมันแสดงออกมา นั้นมันถึงจะเป็นธรรม การแสดงธรรมถ้าธรรมแสดงออกมาจากใจ มันถึงจะเป็นธรรมอันนั้น

ถ้ามันไม่มีกรรมในใจ นี่ไง จะรู้ได้ยังไงว่าคนไหนมีกรรมและไม่มีกรรม นี่เขาไม่แสดงออก ถ้าเขาแสดงออกมานะมันก็เป็นสัญกรรมทั้งนั้น ถ้าคนที่มีกรรม แต่คนที่เขาไม่มีกรรม เขาก็ไม่แสดงออกไปของเขา เขาจะรักษาของเขา เพราะอะไร เพราะเขาจะประพฤติปฏิบัติของเขา เพราะทุกคนมันก็มีกิเลสตัดหากความทะยานอยากในใจใช่ไหม ถ้ามันเป็นขยะพิษ แม้แต่เศษขยะทั่วไปทุกคนก็รังเกียจอยู่แล้ว แล้วเราเกิดมาโดยสามัญสำนึก ด้วยความเป็นจริงของเรานะ ทุกคนก็มีกิเลสทั้งนั้น เราเกิดมานะเรามีกิเลสตัดหากความทะยานอยากกันมาทั้งนั้น ถ้าไม่มีกิเลส ไม่มีอวิชชา เราจะมาเกิดได้ยังไง นี่เราเองเราก็ไม่รู้ เรื่องของเราเองเราไม่รู้เรื่องหรือ

แต่กรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ บุปเพณิวาสนาสติปัญญา
 จตุปปาตญาณ อาสวัภขญาณ ท่านรู้ นี่ไง บุปเพณิวาสนาสติปัญญา อดีตชาติ ชาติของใคร แล้วมันมายังไง แล้วมันจะเป็นไปของมันนะ จตุปปาตญาณ มันต้องเป็นไปของมัน เวลาคนเกิดมาแล้วนะเสวยชีวิตในสมัยพุทธกาล เวลาเขาตายแล้วเขาไปไหน พระโมคคัลลานะไปเที่ยวไปเห็นมารายงานองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใหม่ๆ ตลอด นี้

แต่เวลาอาสวัภขญาณ วิชา ๓ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านรู้ของท่านอย่างนี้ไง เพราะท่านรู้อย่างนี้ท่านเลยสังเวชไง นี่บารมีกรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ไง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัสรู้แต่ละพระองค์ๆ นะมันแสนยากแสนเข็ญ สื่อสงไขย แปลคอสงไขย สิบหกอสงไขย ใครจะเชื่อหรือใครจะไม่เชื่อมันเรื่องของเขา แต่ความเป็นไปของจิตแต่ละดวง จิตที่มันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะที่มันแสนทุกข์แสนยากนะ แล้วมันสร้างสมบารมีมาขนาดนั้น มาเกิดเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นเจ้าชายสิทธัตถะแล้วมาตรัสรู้ธรรมเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ววางธรรมวินัยนี้ ไฉนนะ นี่สองพันกว่าปีมาแล้วนะ มันยังสดๆ ร้อนๆ สดๆ ร้อนๆ ในใจของหลวงปู่เสาร์หลวงปู่มั่น สดๆ ร้อนๆ ในใจของครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมาได้จริง แล้วมันสดๆ ร้อนๆ สดๆ ร้อนๆ มันมีรสมีชาติของมัน มันถึงไม่เหลวไหลไป มันมีจุดยืนของมันเพราะมันไม่เหลวไหล ไม่เหลวไหลเพราะมันมีกรรม ลองขาดสัญกรรมมันเหลวไหลไปหมดนะ มันไหลไปกับเขา ทางโลกเขายกย่องสรรเสริญกันไป ทางโลกไม่ยกย่องสรรเสริญก็วิ่งตามเขาไปอยู่แล้ว แล้วเราบวชมาบวชมาเพื่ออะไร

แล้วเวลาบวชเป็นพระ หน้าที่ของพระ หน้าที่ของท่านคือการต่อสู้กับกิเลสตัดทอนความทะยานอยากของตน หน้าที่ของพระคือเป็นนักรบ รบกับกิเลส แต่ที่นี้คนเรานี้ละ คนเราเกิดมาบวชเป็นพระใช่ไหม พระก็ต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัยใช่ไหม มันต้องบิณฑบาตเลี้ยงชีพใช่ไหม เลี้ยงชีพเพื่อมาประพฤติปฏิบัติใช่ไหม ในชุมชนในกลุ่มสงฆ์อันนั้นมีครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมก็เป็นแกนกลาง แล้วมันก็มีพระที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาละ ใครทำสมาธิได้ ใครใช้ปัญญาได้ ใครมีปัญญาได้มากน้อยขนาดไหน มันก็สร้างสมขึ้นมาเห็นไหม มันแตกต่างกัน แตกต่างกันนี้เขาต้องการเวลาที่จะประพฤติปฏิบัติ ต้องการทำความเป็นจริงของใจขึ้นมา

ถ้าความเป็นจริงของใจขึ้นมา สังคมใดที่มีการประพฤติปฏิบัติ สังคมใดที่ว่าพระป่าๆ นี้ละ พระป่านะเครื่องหมายของเขาก็ชุดงควัตร ๑๓ เป็นพระป่า ถือผ้าบังสุกุลเป็นวัตร ถือการบิณฑบาตเป็นวัตร ถือการฉันอาหารเป็นวัตร เพื่อความไม่เป็นพะรุงพะรัง เพื่อความมักน้อย สันโดษนะ ธรรมและวินัยเพื่อความสะอาด เพื่อความมักน้อยสันโดษ ไม่ใช่เพื่อความมักมาก เพื่อความอยากดังอยากใหญ่ ไม่ใช่เพื่อกิเลสหรือเพื่อความสะสมอะไรเลย

แล้วถ้าคนที่มิธรรมมันมีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมาละ ทั้งชีวิตหลงปู่เสาร์หลงปู่มั่นท่านอยู่ด้วยชีวิตที่เป็นแบบอย่าง ท่านอยู่ของท่านให้เป็นแบบอย่างไง ถ้ามันเป็นแบบอย่างได้เพราะมันมีหลักมีเกณฑ์ เพราะมันมีสังฆกรรมในใจอันนั้นมันถึงเป็นแบบอย่างได้ แต่ถ้าไม่มีแบบอย่างคนเรานะดูสิ ทำดีขึ้นมาทุกคนก็ยกย่องสรรเสริญ เพราะวุฒิภาวะของเขาอ่อนด้อย ใครมีชื่อเสียงก็เชื่อๆ

ชื่อเสียงมันมีทั้งชื่อทางดีและทางลบ นี่ชื่อเสียงๆ นะ ชื่อเสียงมันมีประโยชน์อะไร เราไม่ต้องการตรงนั้น เราต้องการมรรคผลนิพพาน เราต้องการมรรค เราต้องการศีลสมาธิปัญญา เราต้องการวิธีการประพฤติปฏิบัติ เราต้องการความสงบของใจ เราต้องการความสุข เราต้องการตรงนี้ไง เพื่อเข้าไปกำจัด เริ่มต้นก็ขยะธรรมคา ไม่ต้องขยะพิษหรอก

ขยะธรรมคาคือความมักง่าย ความเรรวน นี่ขยะธรรมคาๆ นี้ละ ไอ้ขี้เกียจขี้คร้านนี้ ไอ้ขยะทั่วไปนี้ ตอนนี่เขากำลังรณรงค์แยกขยะนะ ทิ้งให้มันเป็นประเภท ขยะเปียกขยะแห้งนะ ขยะที่เป็นวัตถุต้องแยกนะ ทางโลกตอนนี้เขาฝึกหัดให้แยกขยะแล้ว แล้วเรานี้ขยะในใจมันเคยแยกไหม ถ้ามันรู้จักคัดแยกขยะมันก็จะประโยชน์นะ

แต่ถ้ามันเป็นขยะพิษนะ ก็เลศคณหาความทะยานอยากเลย แล้วมันเป็นพิษ มันเป็นพิษ เพราะอะไร เพราะมันกัดกร่อนหัวใจของเรา มันทำลายเรา มันทำลายเสร็จแล้วมันก็ไปทำลายคนอื่นด้วย มันทำลายเห็นไหมคุณสิ เวลาคนที่เขาเห็นแก่ตัวเขาทำลายกันนะ เขาทำลายมหาศาลเลย ทำลายสังคมให้ปั่นป่วนไปหมดเลย นี่มันทำลายเขาไปทั้งนั้นนะ ทำลายคนไม่พอยังทำลายคนอื่นอีกนะ แล้วสุดท้ายเวลาเวรกรรมมันมาถึงเห็นไหม นี่ติดคุกติดตะราง ทำความชั่วทั้งนั้นนะ

ของเราไม่ต้องถึงขนาดนั้นหรอก ของเราจะมองอย่างไรให้เป็นตัวอย่าง แล้วย้อนกลับมาที่เราๆ นี่คั่นคว่ำในใจของเรา มาดูเลขของเรา เราเป็นนักรบๆ นะงานของพระ ในเมื่อเราเกิดมา งานของเราก็ต่อสู้กับกิเลสของเราละ เกิดมาเป็นคนนี่แสนยาก คนคนหนึ่งเกิดมานะต้องอยู่ในครรภ์ ๙ เดือน กว่าจะคลอดออกมา กว่าพ่อแม่จะเลี้ยงดูมาขนาดนั้น ถ้าทรัพยากรมนุษย์เขาคิดเป็นราคาขึ้นมาละ เขาถึงบอกว่าคนมาบวชก็เสียค่ายๆ แต่ไม่คิดเลยว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาเป็นศาสดาของสามโลกธาตุ ครูบาอาจารย์แต่ละองค์ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาได้ละ นี่มันให้ความร่มเย็นเป็นสุขกับสังคมไง มันให้ความร่มเย็นเป็นสุขกับสังคม สังคมได้มาอาศัยสิ่งนั้น นี่เป็นดวงตะวันให้แสงสว่างกับสังคม เป็นปัญญาให้กับสังคม สิ่งนี้เป็นประโยชน์ๆ นะ ประโยชน์นี้คิดเป็นจำนวนค่าของเงินได้ไหม

แต่เวลาคิดค่าของคนในทางเศรษฐกิจนั้น นั่นเวลาเขาคิดในทางเศรษฐกิจเห็นไหม แต่ของเราคิดในค่าของหัวใจ คิดถึงค่าของความเป็นคน ความเป็นคนคนหนึ่งมีค่ามาก มีค่ามาก เพราะว่าเวลาถ้าประพฤติปฏิบัติขึ้นมาจนมีดวงตาเห็นธรรม จมใจเป็นธรรมขึ้นมา มันมีเหตุมีผลในใจไง มันได้กำจัดขยะพิษในใจนั้นไปหมดแล้ว ความเป็นพิษในใจมันไม่มี ถ้าความเป็นพิษในใจมันไม่มีนะมันไวใจได้ไง มันไวใจตัวเองได้ พอไวใจตัวเองได้ ที่อื่นมันก็เป็นศาสนทายาท เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของคนอื่นได้ แต่นี่ในความไวใจของตนเองไวใจไม่ได้ แต่หน้าไหว้หลังหลอก นี่ ก็เลศบังเงา แล้วแสดงออกมานะ แล้วบอกไม่มีใครรู้ๆ... ยิ่งกว่ารู้

หลวงตาท่านเน้นย้ำประจำ ผู้รู้ก็มีนะ คนที่รู้จริงนะมี ถ้าคนรู้จริงมีนะ คนรู้จริงเห็นไหม แก่นของไม้มันมีน้อย ในปัจจุบันนี้ไม้พะยูนะเขาตัดกันรอบประเทศไทยจนหมดแล้ว ตอนนี้อยากจะลักลอบเข้ามาตัดในประเทศไทยทั้งนั้น ไม้พะยูนๆ มันมีค่า แล้วไม้เบญจพรรณร้อยแปดมีไปทั่ว

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่มีค่านั้น สิ่งที่มีค่ามันมีค่าในใจดวงนั้น ถ้าใจดวงนั้นมันทำได้จริง มันมีค่าในใจดวงนั้น แล้วใจดวงนั้นมันมีเฉพาะใจของท่านใช่ไหม ใจของเรามันไม่มีใช่ไหม ใจของเรานั้นมันมี สิ่งที่มีค่าคือหัวใจอันนั้น ถ้าหัวใจอันนั้นมีค่าแล้วนะ เราย้ายไปดินโลก นั่นเรื่องโลกๆ ทั้งนั้นนะ ปัจจัยเครื่องอาศัยนะ คนที่เขาจะมีศรีสุขนะ เขามีความเป็นอยู่ดีเลิศกว่าเราหลายร้อยเท่า คนที่เขาจะมีปัจจัยเครื่องอาศัยเขาจะเอาอะไรก็ได้ เศรษฐีโลกอย่างบิด เกตส์นะ มันบริจาคเป็นหลายๆ หมื่นล้านนะ แล้วบริจาคไปแล้วนะถามใจเขาสิเขามีความสุขไหม ในใจเขานะเขารู้แจ้งอะไรบ้าง แต่เขายังมีน้ำใจนะ เขาเป็นฆราวาสเขายังมีน้ำใจคิดถึงสังคม ใ้เราเป็นพระ เป็นนักรบ มันต้องมีน้ำใจสิ

ถ้ามีน้ำใจต่อกันขึ้นมาเห็นใหม่ นะมันก็ร่มเย็นเป็นสุข สังคมเริ่มจากภายนอก ถ้าสังคมจากภายนอกมันร่มเย็นเป็นสุขเข้ามา นะ สังคมภายในมันก็ไม่หวาดและไม่ระแวงต่อกัน มันก็น่าจะประพฤติปฏิบัติได้ง่ายได้ดีขึ้น ได้ดีขึ้นเพราะอะไร เพราะมันไม่ต้องหวาดระแวงอะไรทั้งสิ้น

เวลาทำข้อวัตรด้วยกัน เรามาอยู่ร่วมกันมันก็เหมือนกับสังคม ยิ้มแย้มแจ่มใส พอแยกออกไปนะ โอ้อโฮ มันระแวงไปหมดนะ ไม่รู้ว่าเดี๋ยวรอบหน้าจะเจออะไร รอบหน้าเราจะพบอะไรอีก มันมีแต่ความทุกข์ความระทม มันไม่มีความสุขเลย

แต่เวลาครูบาอาจารย์เราอยู่กับหลวงปู่มั่น อย่าให้ท่านขยับนะ ทุกคนจะคอยทั้งนั้นเลย ท่านมีเกร็ดเล็กเกร็ดน้อย หลวงตาท่านพูดนะ อยู่กับหลวงปู่มั่นนะท่านจะพูดที่เล่นที่จริง หลวงปู่มั่นท่านจะพูดที่เล่นที่จริง แต่ของเราไม่มีเล่น จริงทุกเรื่อง จริงทุกคำพูด กิริยาการเคลื่อนไหวของท่านท่านเคลื่อนไหวเพื่ออะไร ท่านทำเพราะเหตุใด ท่านพูดที่เล่นที่จริงเพราะว่าท่านเป็นผู้ใหญ่ แล้วเด็กน้อยพวกผู้ไปฝึกหัดนะปัญญา มันก็แตกต่างกันไป เห็นไหม พูดที่เล่นที่จริง ถ้าคนมันจริงมันได้ประโยชน์ทั้งนั้น ที่เล่นที่จริงเพราะไม่ให้เขาเครียดจนเกินไป หลวงปู่มั่นท่านพูดที่เล่นที่จริง แต่ของเราจริงทุกคำพูดของท่าน

นั่นมันขนาดนั้นนะ คือท่านขยับอะไรทุกคนจะจับประเด็นทั้งหมดเลย ว่าท่านสื่อสารอะไร ท่านจะส่งมอบอะไร ท่านจะให้สิ่งใดกับเราเพื่อเป็นหนทาง นี่ไง ถ้าเป็นธรรมดาๆ ขนาด

นั่นนะ แม่แต่จี๊ยังเป็นธรรมเลย อุจจาระมานี้เห็นใหม่ คนเขาเก็บไปบูชากันนะ นี่ถ้ามันเป็นจริง ขอให้มันจริงเถอะ

แต่ถ้ามันไม่จริงอย่าแสดงออก เขารู้ คนที่เขารู้มี แล้วคนที่เขารู้มี น่าอายเพราะอะไร น่าอายเพราะตัวเองยังไม่วู้เรื่องเลย ตัวเองทำอะไรยังไม่เข้าใจตัวเองเลย แล้วเราคิดว่ามันจะมีธรรมได้ไง นี่พูดถึงว่าถ้ามันแสดงออก แสดงด้วยความเป็นพิษของใจ ถ้าใจมันเป็นพิษ ใจเป็นพิษมันก็เท่ากับขยะพิษ ถ้าขยะพิษขึ้นมามันทำลายเขาทั้งนั้นเลย ถ้าใจมันเป็นพิษไป

แต่ถ้าใจมันเป็นธรรม ถ้าใจเป็นธรรมนะ เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านเมตตาของท่านมาก ท่านอุคหนุนจุนเจือไปทุกแขนง หลวงตาเวลาท่านเทศน์ว่า การ ท่านบอกมหาวิทยาลัย โจทย์ๆ นี่ การศึกษาถ้ามันศึกษาทางโลก ศึกษาเป็นของเรื่องวิชาชีพ ถ้ามีกิเลสมันเป็นโง่หมคนนะ ถ้ามันเป็นโง่ๆ นะ ใครมาขอสนับสนุน ไม่ให้

แต่ถ้าเป็นโลก โรงเรียนอนุบาลนะ โรงเรียนประชาบาล โรงเรียนต่างๆ ท่านให้หมดเลย เพราะว่าการศึกษาทางโลก โลกต้องมีการแข่งขัน โลกต้องมีอาชีพ ใครมาขอการสนับสนุนท่านจะให้หมดเลย แต่ถ้าเป็นการศึกษาทางพระ ท่านบอกถ้าเป็นการศึกษาประพฤติปฏิบัติ การศึกษาเพื่อเป็นความจริงนะ ให้เป็นธรรมอย่าให้มันเป็นโลก ถ้ามันเป็นโลกแล้วมันเป็นการศึกษา มันเป็นมหาวิทยาลัยโง่ ท่านว่าอย่างนั้น แต่สุดท้ายท่านก็ยังสนับสนุนนะ ท่านก็ยังแอบมอบเงินให้ท่านมอบให้ทางเบื้องหลัง มอบให้ทางใต้ดิน แต่ท่านไม่แสดงออก เพราะท่านรู้ว่าท่านมอบให้ เพราะว่าในทางโลกมันขาดแคลน มันบกพร่อง ความบกพร่อง การให้ของท่านท่านยังให้ด้วยการไม่ให้ใครรับรู้ แต่ถ้าเป็นการให้กับทางโลก การให้กับโรงเรียนประชาบาล ท่านให้เปิดเผย ให้เปิดเผยเลย

แล้วเวลาจะปฏิบัติ ซึ่งจริงๆ นะ ท่านจะให้ในการประพฤติปฏิบัติ แล้วถ้าใครมาสรรอ มาเซ่อๆ ซ่าๆ ท่านบอกว่ามันไม่สมควรกับการเป็นนักปฏิบัติ นักปฏิบัติมันต้องมีสติ การฝึกหัดสติ การฝึกหัดการกระทำ นี่คุณสิ คุณผู้ที่ใจเป็นธรรม เวลาท่านจะช่วยเหลือเจือจานใครนะ มันเป็นเรื่องชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณ ท่านแอบทำแอบให้

จนถึงคราวหนึ่งชาติมีภัย ท่านถึงออกมาช่วยชาติ การช่วยชาตินั้นท่านช่วยเปิดเผย แล้วไม่ใช่เปิดเผยธรรมดาด้วย ท่านช่วยเปิดเผยแล้วบอกว่า สิ่งที่ท่านปรารถนาคือห้าบาทสิบบาทจาก

คนทุกข์คนจนเพราะให้ทุกข์ คนได้มีส่วนร่วม ได้มีส่วนร่วมในการกระทำในการกู้ชาติ ได้มีส่วนร่วมได้ทำบุญกับพระอรหันต์ ถ้าใครเขาไม่เชื่อมั่นเรื่องของเขา แต่ความเชื่อของเราถ้าใครเสียสละกับท่าน ท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านเป็นเนืองนาบุญของโลก ในเมื่อชีวิตของท่านท่านประพฤติปฏิบัติของท่านมาด้วยความบากบั่นของท่าน ท่านปรารถนาห้าบาทสิบบาทจากคนทุกข์คนจน เพราะคนทุกข์คนจนนั้นได้ทำบุญกับพระอรหันต์สักคนหนึ่ง ท่านปรารถนาไปที่นั่น

แต่เวลาท่านพูดเห็นใหม่ เวลาทางโลกเขามอง เขามองแต่จำนวนยอดทองคำยอดเงิน แต่ท่านไม่มองตรงนั้น ท่านมองถึงธรรมของท่าน ท่านมองถึงคุณธรรมของสังคม ท่านมองถึงว่าผู้ใดเกิดร่วมชาติกับท่าน ได้ทำบุญกับท่าน เวลาท่านทำของท่านเห็นใหม่ ถ้าใจมันเป็นธรรม

แต่ถ้าใจมันเป็นพิษใจ เป็นขยะพิษ เป็นการทำลาย ทำลายแล้วทำลายให้คนอื่นเดือดร้อนด้วย แต่ถ้าเป็นธรรมๆ นะ นี่สิ่งที่เป็นธรรม แล้วมันอยู่ที่ไหนล่ะ มันก็อยู่ดวงใจดวงนี้ ดวงใจของพวกเรานี่ เพราะเราเกิดมานี้ เพราะว่าธรรมเกิดที่ใจ สิ่งที่ว่าในพระไตรปิฎกนั้นเป็นหนังสือ สิ่งที่เป็นหนังสือมันพิมพ์ออกมาจากโรงพิมพ์ด้วยคณะกรรมการ ด้วยมหามกุฏฯ มหาจุฬาฯ ท่านพิจารณาแล้วคัดลอกพิมพ์ออกมา แต่ถ้าความสุขความทุกข์ ก็เลศค้นหาความทะยานอยาก แล้วเวลาจิตมันสงบ มีความร่มเย็น ถ้าจิตมันวิปัสสนาของมันเห็นใหม่ เวลาบรรคสามัคคี มรรคสามัคคี เห็นใหม่ คุณี ศีล สมาธิ ปัญญา ด้วยการฝึกฝนของเรา เกิดมรรคเกิดผลขึ้นมาในหัวใจนะ เวลามันถอดมันถอนนะ มันทำที่ไหน

นี่ใจที่เป็นธรรมๆ ของหลวงตา ท่านประพฤติปฏิบัติใหม่ๆ นี้ เวลาท่านออกบวชๆ ท่านก็ศึกษาจนเป็นมหา เป็นมหาท่านศึกษาของท่าน ดำราชี้ว่าถ้าใครทำบุญกุศลได้ไปเกิดเป็นเทวดา ท่านก็อยากไปเป็นเทวดา เวลาศึกษาลึกเข้าไปนะ ถ้าทำบุญมากกว่านั้นจะเกิดเป็นพรหม ท่านก็อยากเป็นพรหม ศึกษาเข้าไป เอ้อ มีนิพพานด้วย ท่านก็อยากจะไปนิพพาน ศึกษาแล้วเวลาจะออกประพฤติปฏิบัติขึ้นมากลับงง มันจะมีจริงหรือเปล่า ชีวิตทั้งชีวิตจะมาทุ่มเทอย่างนี้มันจะมีคุณค่าจริงหรือเปล่า ท่านถึงอธิษฐานของท่าน ปฏิญาณตนของท่านให้มีผู้นำๆ เวลาไปเจอหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นบอกว่า “มหา มหามาหาอะไร มาหามรรคผลนิพพานใช้ไหม มรรคผลนิพพานไม่อยู่ในแร่ธาตุต่างๆ ในภูเขาเลากา ในอวกาศ ในจักรวาลนี้ ไม่มี มันมีอยู่ในใจของสัตว์โลก” ถ้ามันจะมีมันก็อยู่ในใจของเรานี้ แล้วเวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นไปมันก็เป็นจริงอย่างนั้นนะ

คนเราเห็นไหม บอกไว้ก่อน สัญญากันไว้ใจ แล้วปฏิบัติไปร่วมกันไง นี่คูสิ เป้าหมายบอกไว้แล้ว แล้วปฏิบัติไปนะ ถ้ามันไม่เป็นความจริงๆ มันก็โกหกนะสิ มันก็ไม่จริงนะสิ แต่นี่ หลวงปู่มันท่านบอกไว้ก่อนเลย แล้วเวลาทำไปๆ นะ หลวงปู่มันรู้แล้วๆ หลวงปู่มันรู้ไว้ก่อนแล้ว เราปฏิบัติมานะ โอ้อโฮ...ทำไมมัน... นี่ไง อริยสัจมีหนึ่งเดียวเท่านั้นนะ มันลงร้องเดียวกัน ถ้ามันลงร้องเดียวกันนี่นะ นี่จากจิตใจที่มันเป็นพิษเป็นภัย เห็นไหม จิตใจที่มันเป็นพิษเป็นภัยนะ มันก็ได้ชำระล้างสะสางขึ้นมาด้วยคุณธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แล้วเรานี้ เราก็ไม่มีหัวใจไซ้ไหม เราเป็นคนที่ไม่มีหัวใจ เราเป็นคนที่ตายแล้ว... เหรอ เราก็มีหัวใจ เราก็มีความรู้สึกนะ นี่ความรู้สึกทางโลก คนที่ทำบุญกุศลของเขา เขาก็อาศัยอย่างนั้น เพื่อเป็นกรรมมาราวาสของเขา เราเห็นภัยในวัฏสงสารเราบวชมาเป็นพระ เราจะมาต่อสู้กับเรา นี่นะ หน้าที่การงานจริงๆ มันอยู่ตรงนี้ ข้อวัตรปฏิบัติความเป็นอยู่ของโลกนะมันเป็นการดำรงชีพของสมณะ สมณะเขาดำรงชีพกันแบบนี้ อยู่ในกรอบของธรรมและวินัย แต่จริงๆ แล้วงานของสมณะคืองานของการประพฤติปฏิบัติ งานการรื้อค้นกิเลสค้นหาความทะยานอยาก งานในการเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา แล้วพอนั่งสมาธิภาวนานี้แหละ ถ้าความเป็นพิษนี้มันผ่อนคลายลง ความเป็นพิษมันน้อยลง เราก็กลับเห็นใจผู้ที่มาใหม่

เห็นใจผู้มาใหม่เพราะอะไร เพราะใจเขาดีบๆ นี่นะมันครอบงำด้วยอวิชชา ด้วยความไม่รู้ ด้วยสารพิษหมดเลย แล้วสารพิษมันอยู่ภายใน มันอยู่ภายใน ภายนอกมันยังห่อหุ้มด้วยขยะปรกติ ขยะคือว่ามันเป็นไปไม่ได้ๆ อย่างที่เวลาหลวงตาท่านไปหาหลวงปู่มันนะ ศิกษามาแล้วๆ จะไปมรรคผลนิพพานนะ ศิกษามาแล้วสิ่งที่ต่อต้านคือกิเลสค้นหาความทะยานอยากในหัวใจ นั่นคือสารพิษ แต่ว่า “ใครจะชี้หน้า ใครจะบอกเรา ใครจะชี้เราได้” นี่นะขยะปรกติของคนทุกๆ ไป คนทุกๆ ไปทุกคนมันก็มีความวิตกกังวลอย่างนี้หมดคนนะ “เอ๊ะ มันจะเป็นไปได้หรือ มันจะมีหรือไม่มี มันจะจริงหรือไม่จริงนะ” อันนี้มันขยะทุกๆ ไป ทุกคนมีทั้งนั้น

แล้วเรามาบวชใหม่ๆ เราก็จะกำจัดขยะกรรมดาของเรานี้ กำจัดมันให้ได้ พอกำจัดได้มันก็มีกำลังใจ มันทำสิ่งใดขึ้นมาแล้วถ้ามันมีผลตอบแทน ผลตอบแทนคือมันสงบระงับเข้ามา ถ้าจิตสงบระงับเข้ามาแล้วนี้ จิตของเราแท้ๆ หัวใจของเราแท้ๆ ของอยู่กับเราแท้ๆ แล้วเราก็มีแรงปรารถนาที่จะค้นคว้าหามันอีกด้วย แล้วเราทำขึ้นมาแล้วทำไมให้กิเลสมันต่อต้าน ให้กิเลสมันทิ่มมันแทง แล้วให้เราล้มลุกคลุกคลาน มันน่าเศร้า

ต้นเหตุก็อยู่ในใจเรา พลังงานก็อยู่ในใจเรา ชาติรู้ก็อยู่ในใจเรา แล้วธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสรู้แล้วเป็นผลงานของท่าน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นครูบาอาจารย์ท่านตรัสรู้แล้วท่านมีคุณธรรมแล้วก็เป็นใจของท่าน ใจของเราๆ นี้ เราอยากเป็นอย่างนั้น เราอยากทำอย่างนั้น เราจะทำได้ แล้วก็ตั้งใจ ตั้งใจทำของเรา จะล้มลุกคลุกคลาน จะจับผิดจับถูก จะดีบ้างเลวบ้าง มันเป็นเรื่องนิสัย เป็นอำนาจวาสนา ใครทำมามากมาน้อยอย่างไร แล้วเราพยายามขวนขวายของเรา มีการกระทำของเรา ให้มันเป็นจริงของเราขึ้นมา ให้มันเป็นคุณสมบัติของเรา ไม่เสียชาติเกิด เอวัง